

сгърбомъ и правъ. Затѣкохме се къмъ него. Щомъ ни видѣ, поиска да се прѣхвърли прѣзъ плета и да избѣга, но не сполучи. Уловихме го и съ ятагана посочихъ надъ главата му, като му казахъ: «Стой! съсеченъ си!» Той изплашенъ, трѣпереше прѣдъ насъ.

— Защо бѣгашъ? го запитахъ.

— Уплашихъ се, отговори той.

Слѣдъ малко, като се пооспокои, допълни:

— Снощи пристигна въ селото ни войска и башибозуци. Женитѣ и дѣцата ни сж изъ сламеницитѣ.

Дружината се спрѣ. Рѣшихме да раздѣлимъ четата на двѣ, като едното отдѣление се прѣсне въ цепъ отъ едната страна селото и да открие огънь съ викъ, а другото да нападне въ селото кого де стигне да сече, като по този начинъ се надѣвахме да ги изпоплашимъ и пропждимъ отъ тамъ, което послѣ да остане на наше разположение. На това Войновски не се съгласи. Слѣдъ това потеглихме назадъ. На лѣвата страна бѣше една долина, а отсрѣща се забѣлѣзваше нѣщо като говеда прѣзъ мжглата. Малко по-нататкъ разбрахме, че се лъжехме. Онова било бѣли канари. Х. Костадинъ и Петъръ, брата на Василь Левски, заминаха къмъ канаритѣ. Слѣдъ малко, ние почти бѣхме възлѣзли къмъ върха, когато мжглата се бѣше съвършено дигнала, а прѣдъ насъ блѣсна софийското поле съ града София. Минаретата на джамиитѣ се тамъ бѣлѣеха. Като прѣхвърлихме върха, пакъ негазихме въ дълбокъ балканъ. Слѣдъ дълги лутания, слѣзохме на една свинарница, кждѣто жива душа не намѣрихме. Около двѣ оки паспалено брашно имаше тамъ, вѣроятно за кучетата имъ. Пригответе отъ него хлѣбъ за да замажемъ що-годѣ глада, който ни прѣтискаше. Прѣзъ него день останахме тамъ. На другия день слѣдъ пладне потеглихме, като прѣдъ насъ стоеше една клисура, която трѣбваше да прѣминемъ за да се допипаме до Етрополския балканъ. Тая клисура бѣ завардена отъ войска и башибозуци. Вечеръ